

VOLKSBELANG

Jaargang 131 - nummer 3 - maart 2010 - maandblad

Ayaan Hirsi Ali bij LVV en Liberales

Een mijlpaal voor het Liberaal Vlaams Verbond en Liberales die samen niemand minder dan de gewezen Nederlandse VVD-politica en schrijfster Ayaan Hirsi Ali naar Brussel brachten voor een dubbelgesprek met Dirk Verhofstadt. Ook nooit geziene veiligheidsmaatregelen in het Diamantcentrum aan de

Brusselse Reyerslaan: grondige identiteitscontrole, foullering en de aanwezigheid van een schare veiligheidsagenten. Ayaan geeft wereldwijd lezingen en is daarbij vaak niet mals voor de islam. Ook niet tijdens haar optreden in Brussel. Ondanks haar internationale waardering wordt ze voortdurend

bewaakt omdat tal van bedreigingen haar deel zijn geweest. Ooit moest ze in Nederland onderduiken en bewaakt worden in een kazerne. Nu leeft zij in de Verenigde Staten en kan via fondsenwerving haar bewaking voortzetten.

Lees blz. 3

INHOUD

HOOFDDOEKEN

Brede benadering van Etienne Vermeersch

/7

NEDERLAND

Er zit veel sleet op Balkenende

/8

ANDERE TIJDEN

Albert ondertekende euthanasiewet uiteindelijk toch

/11

Vlaanderen (niet) In Actie

VIA staat voor 'Vlaanderen in Actie'. Met dit project probeert de Vlaamse regering al enkele jaren Vlaanderen op de Europese kaart te plaatsen om tegen 2020 tot de top vijf van de beste regio's te behoren. Voor het project werd noch geld noch moeite gespaard. Zelfs de geschreven pers kan via advertising en publi-journalistiek een aardig grantje meepikken. Kritische mediastemmen over VIA hoor of lees je daarom nauwelijks. Bekende Vlamingen waren bereid om te 'getuigen'. Rik Torfs, Piet Huysentruyt, Aagje Vanwallegem verkondigden in advertenties hoe goed ze het in Vlaanderen wel vinden.

Het beeld van het bestuur van de huidige Vlaamse regering ziet er evenwel minder rooskleurig uit dan VIA ons met overheidsgeld voorhoudt. De ploeg van Kris Peeters vertoont weinig samenhang en heeft een geringe daadkracht. Ministers met enig gewicht zoals Dirk Van Mechelen en Frank Vandebroucke zijn er niet meer bij. De nieuwe ministers zoals Ingrid Lieten of Philippe Muyters maken weinig indruk. De voorbeelden van besluiteloosheid stapelen zich op. Het dossier van de Lange Wapper werd krakkemikkig afgehandeld.

Voer voor goede oppositie zou je zeggen, maar ook op de meerderheidsbanken stijgt het ongenoegen over de ploeg-Peeters. Interessante lectuur vindt men op de blog van Eric Van Rompuy. Volgens hem wordt geen enkel probleem fundamenteel aangepakt. Van Rompuy veegde letterlijk de vloer aan met de eigen CD&V-vrienden. Over het samenwerkingsfederalisme van Leterme schreef hij dit: "De goedbedoelde

samenkomst van 31 ministers in het Egmontpaleis over BE2020 had juist het omgekeerde effect: de beelden van het zgn. samenwerkingsfederalisme straalden enkel machteloosheid uit en de onmogelijkheid om met ó regeringen tot reële beslissingen te kunnen komen".

De Vlaamse regering gedraagt zich tegenover de andere regio's arrogant en zelfgenoegzaam. De Vlaamse regering is niet bereid extra inspanningen te leveren om het gat in de federale begroting dicht te rijden. De Maddensdoctrine heeft zich van de Vlaamse bewindslieden meester gemaakt. Guy Vanhengel zei het met woorden die iedereen verstaat: "De Vlaamse regering doet aan confrontatiefederalisme. Ze treitert ons."

De communautaire druk vanuit de Vlaamse regering, aangescherpt door de aanwezigheid van N-VA is geen goede zaak voor het samenwerkingsfederalisme van Yves Leterme. Het is maar de vraag of Jean-Luc Dehaene tegen Pasen een akkoord over een verdere staatshervorming en de splitsing van BVH kan afronden. Voor de N-VA zal om het even wat niet ver genoeg gaan. Een onderhandelde oplossing over de splitsing van BHV is voor de Vlaams-Nationalisten onverteerbaar. Stel dat de CD&V een compromis toch slikt, welke invloed zal dit op de al onsamenvangende Vlaamse regering hebben?

Staan er oppositiepartijen klaar om na een mogelijke breuk te depanneren? Open Vld zou een optie zijn, maar kan je in die omstandigheden nog geloofwaardig regeren? Bovendien heeft de liberale partij haar draai in de

Vlaamse oppositie gevonden en kan ze rustig haar verhaal naar de volgende Vlaamse verkiezingen opbouwen.

Die Vlaamse oppositie combineert ze merkwaardig genoeg perfect en zonder kleerscheuren met haar federale beleidsverantwoordelijkheid. Last van enige spreidstand, zoals bij de sp.a, is er niet bij.

Toch kondigen zich voor de Vlaamse liberalen in de federale regering moeilijke weken aan. Welke conclusie zal de partij trekken als Jean-Luc Dehaene faalt? Uit de regering stappen is een verschrikkelijk zware verantwoordelijkheid en liberalen hebben nog nooit verkiezingen op communautaire thema's gewonnen. In de regering blijven en voortsukkelen met een verwaterd communautair akkoord op de hals zou dan ook zuur kunnen opbreken. Benieuwd hoe Alexander De Croo uit dit dilemma zal geraken?

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door
de vzw **Liberaal Vlaams Verbond,**
Stichting Vanderpoorten

Verantwoordelijke uitgever:

Bert Cornelis,
Kramersplein 23, 9000 Gent

Hoofredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflexct.be

Vormgeving:

Ildé Cogen ildé.cogen@openvld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief

Kramersplein 23 - 9000 Gent

tel. 09/221.75.05 - fax:

09/221.12.15

www.liberaalarchief.be

luc.pareyn@liberaalarchief.be

Een mijlpaal voor het Liberaal Vlaams Verbond en Liberale die samen niemand minder dan de gewezen Nederlandse VVD-politica en schrijfster Ayaan Hirsi Ali naar Brussel brachten voor een dubbelgesprek met Dirk Verhofstadt. Ook nooit geziene veiligheidsmaatregelen in het Diamantcentrum aan de Brusselse Reyerslaan: grondige identiteitscontrole, foullering en de aanwezigheid van een schare veiligheidsagenten. Ayaan geeft wereldwijd lezingen en is daarbij vaak niet mals voor de islam. Ook niet tijdens haar optreden in Brussel.

Ayaan Hirsi Ali bij het LVV en Liberale

Ondanks haar internationale waardering wordt ze voortdurend bewaakt omdat tal van bedreigingen haar deel zijn geweest. Ooit moest ze in Nederland onderduiken en bewaakt worden in een kazerne. Nu leeft zij in de Verenigde Staten en kan via fondsenwerving haar bewaking voortzetten. Tijdens haar bezoek aan Brussel ondervroeg Dirk Verhofstadt haar uitgebreid over haar jongste boek 'Nomade'. Hij schreef er de volgende recensie over. De foto's spreken voor zich: het werd een geslaagde en door ruim 300 aanwezigen bijgewoonde avond.

“De islam is onverenigbaar met de Verlichting”

Weinig mensen hebben de voorbije jaren zoveel discussie losgemaakt over de precare positie van de vrouw in de islam als de Nederlandse activiste van Somalische afkomst Ayaan Hirsi Ali. Het leek de voorbije jaren wat stil rond haar, maar dat was maar schijn. Sinds ze in de Verenigde Staten woont en werkt houdt ze wereldwijd lezingen en stelt ze zich steeds verder op als de mondiale woordvoester voor de rechten van moslimvrouwen. Daarvoor krijgt ze internationaal ook steeds meer waardering.

In 2006 publiceerde ze haar autobiografische boek *Infidel* (in het Nederlands *Mijn Vrijheid*) waarin ze verhaalde over haar jeugd in het gewelddadige Somalië, haar verblijf in

Saoedi-Arabië, Ethiopië en Kenia, haar vlucht naar Nederland, haar werk in het Nederlandse parlement, de moord op Theo Van Gogh en het conflict met minister Rita Verdonk rond haar Nederlanderschap. Het werd wereldwijd een groot succes. In 2008 kreeg Ayaan Hirsi Ali samen met Taslima Nasreen de Simone de Beauvoir-prijs die jaarlijks wordt uitgereikt aan personen die zich volgens de jury hebben ingezet voor het verbeteren van de positie van vrouwen in de wereld. Datzelfde jaar won ze ook de Anisfield-Wolf Book Awards in de VS die wordt toegekend aan auteurs die een belangrijke bijdrage leveren in de strijd tegen racisme en voor diversiteit. Onlangs verscheen haar nieuw autobiografisch boek *Nomade* waarin ze nog

meer aspecten van haar leven belicht, in het bijzonder haar ervaringen in de Verenigde Staten (*).

Laatste bezoek aan vader

Het boek start in een Londens ziekenhuis met het laatste bezoek aan haar vader waarmee ze de laatste twee decennia overhoop lag. Zo was hij diep beledigd omdat Ayaan weigerde te trouwen met de man van zijn keuze, door haar kritiek op de vrouwonvriendelijke islam en door het maken (met Theo van Gogh) van de film *Submission*. Maar zijn belangrijkste bezwaar was dat ze een afvallige was geworden. Het maakte hem en zijn familie in zijn ogen te schande. Tot een gesprek kwam het niet meer, hij lag in een coma en stierf enkele dagen later. Aan de hand van een beschrijving van haar andere familieleden bundelt Ayaan haar kritiek op tal van tradities die de vrijheid van de meeste moslimvrouwen inperken. Zij worden immers 'gedwongen tot gehoorzaamheid, kuisheid en schaamte'. En de sluier ziet ze als een teken van apartheid, die vrouwen van mannen afzondert. Door zich te onderwerpen aan de koranische bepalingen veroordeelde haar halfzusje Shara zichzelf tot armoede. Zo begon ze wel met Engelse les te volgen, maar stopte daarmee omdat de kans bestond dat ze een diploma zou halen en zo een baan zou moeten aannemen en buitenshuis gaan werken, iets wat haar man, maar ook zichzelf niet zagen zitten. Op die manier stelde ze zichzelf buiten de samenleving.

Schuldgevoelens

Ook de relatie met haar alleenstaande moeder is gebrouilleerd. Ayaan geeft toe dat ze kampt met sluimerende schuldgevoelens, namelijk haar plicht om haar ouders te dienen en te gehoorzamen. Ze geeft goed aan hoe moeilijk het is voor heel wat vrouwen om zich los te rukken uit de verstikkende traditionele regels waarin ze zijn opgevoed. Ze voeren innerlijk een permanente strijd tussen loyaliteit tegenover hun ouders en clan enerzijds, en hun persoonlijke zoektocht naar geluk anderzijds. Heel openhartig schrijft ze dat ze wel begrijpt waarom veel van haar lotgenoten toch vasthouden aan hun religie, namelijk

als een vorm van bescherming waarbij anderen voor hen bepalen wat goed of slecht is of 'de mogelijkheid om even niet te hoeven nadenken'. Aan de hand van een portret van haar broer toont Ayaan dan weer aan hoe verschillend jongens en meisjes binnen de moslimwereld behandeld worden. Jongens mogen buitenshuis gaan, meisjes niet. Als de vader weg is, neemt de broer zijn rol als hoofd van het gezin over, inclusief het gebruik van geweld tegenover zijn zusters. Haar broer is verstandig maar slaagt er toch niet in om succes te boeken. En zo vergaat het ook de meeste van haar neven en nichtjes die wel in het Westen terecht komen maar niet los raken uit hun groepsdenken en er niet in slagen persoonlijke verantwoordelijkheid te nemen.

Maar een meisje

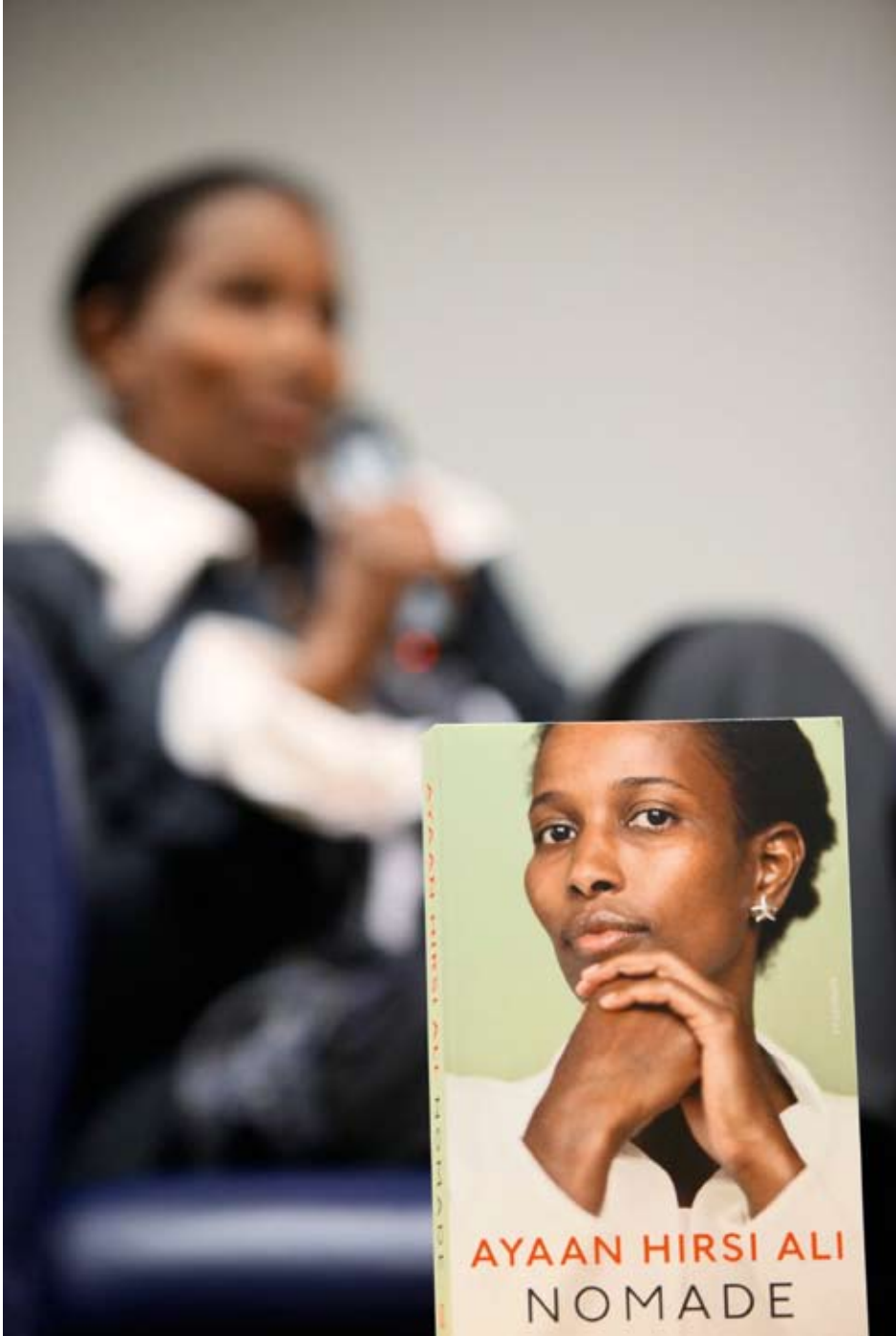
De mooiste en meest emotionele tekst is een brief aan haar grootmoeder waarin ze het traditionele denken van de stamcultuur plaatst tegenover de kracht van de open samenleving. Van het gejuich binnen de moslimfamilie als een jongen geboren wordt en het mokken als het 'maar' een meisje is, tegenover de vreugde voor elk kind in de westerse samenleving. Van het gebrek aan wil om aan een betere toekomst te werken in de meeste moslimlanden tegenover het creatieve vermogen van Nederlanders om problemen op te lossen en zaken uit te vinden. Van het wantrouwen dat gelovigen hebben ten aanzien van onbekenden, tegenover het vertrouwen van ongelovigen wanneer ze met anderen in contact komen. In het deel over haar tijd in Nederland, waarin ze evolueerde van een moslima naar een atheïste, spreekt ze met veel gevoel en liefde voor het land waar ze zelfstandig aan de slag ging. Eerst werkend aan de lopende band, nadien als tolk. '(Nederland is) de veiligste plek waar ik ooit had gewoond, en ik was nergens zo gelukkig geweest als daar', zo bekent ze. Maar aan die tijd kwam een einde toen ze quasi letterlijk weggejaagd werd, nota bene door haar partijgenote minister Verdonck. Daarop beschrijft ze de manier waarop dit verlopen is, een vorm van politiek gekonkel door een opportunistische politica die op die manier

hoopte meer stemmen te halen bij de voorzittersverkiezingen van haar eigen liberale partij. Zo werd Ayaan state-loos (wat later weer ongedaan werd gemaakt), en in diezelfde periode ook dakloos. De medebewoners van haar appartement slaagden er immers in om haar via de rechtbank buiten te krijgen, omdat haar beveiliging hun 'overlast' bezorgde.

Statenloos, dakloos

Uiteindelijk trok ze naar de VS om er te gaan werken voor het American Enterprise Institute (AEI), een conservatieve denktank, alhoewel Ayaan schrijft dat ze zichzelf niet beschouwd als conservatief. Net zoals Friedrich Hayek zichzelf omschreef in zijn tekst 'Why I'm Not a Conservative' wil ze het status quo immers niet conserveren, maar juist radicaal veranderen. Met haar strijd voor het recht op zelfbeschikking van moslimvrouwen voert ze trouwens een uitgesproken progressieve strijd die in het verlengde ligt van de strijd tegen de segregatie van de zwarten in de VS, de strijd tegen Apartheid in Zuid-Afrika, de strijd voor vrouwenrechten in de jaren zestig en zeventig, en later de strijd voor homorechten. De ware conservatieven zijn in deze problematiek juist de zogenaamde 'progressieve' feministes en politici die in naam van het cultuurrelativisme hardnekkig zwijgen over de manifeste misbruiken binnen de orthodox-religieuze en orthodox-culturele kringen. Ze zwijgen over de gedwongen huwelijken, de genitale verminkingen, de gedwongen klederdracht, de verstotingen en de eremoorden. De ware conservatieven zijn diegenen die toegeven aan de terreur van radicale gelovigen, die de koranische wetten belangrijker vinden dan de liberale grondrechten.

Ayaan voelde zich snel thuis bij het AEI waar ze naar eigen zeggen kan zeggen en schrijven wat ze wil. Maar omwille van de bedreigingen leeft ze wel in een kooi. 'Ik mag dan wel symbool staan voor de vrijheid van vrouwen, maar vanwege de doodsb bedreigingen aan mijn adres moet ik leven op een manier die welbeschouwd onvrij is', schrijft ze. Ze is voortdurend onderweg, van de ene lezing naar de andere doorheen

dat enorm uitgestrekte land, doorgaans met het vliegtuig, en meer dan ooit voelt ze zich dan ook een nomade, als een onwortelde die geen vaste thuis heeft. En net zoals in Nederland, moet ze ook hier vechten tegen ongelof, scepsis en afkeer. Ongelof bij nogal wat naïeve Amerikanen die bijna niet kunnen geloven dat ook in hun eigen land, binnen orthodox-religieuze groepen, praktijken gebeuren die gewoon onmenselijk zijn. Het wijst erop dat het cultuurrelativisme niet louter een Europees probleem is. Maar ook scepsis en afkeer bij islamieten die haar verwijten dat ze alle gelovi-

ge moslims in diskrediet brengt. Waarop Ayaan fel repliceert dat 'een godsdienst, de islam, die is gebaseerd op een boek, de Koran, dat vrouwen fundamentele mensenrechten ontzegt, letterlijk achtergebleven (is),' en, zo voegt ze er nog aan toe, 'deze uitspraak is geen beleddiging, maar een mening'. En net zoals in Europa ziet ze hoe de pure islam in Amerika steeds zichtbaarder wordt, onder meer in de vorm van gesluierde schoolmeisjes, en een forse toename van het moskeebezoek onder jonge moslims. De radicalisering is volop bezig, ook in de VS.

Drie passies

'De kern van de botsing van normen en waarden tussen de stammencultuur van de islam en de westerse moderne wereld bestaat uit drie universele passies: seks, geld en geweld', schrijft Ayaan. Moslimmeisjes moeten maagd blijven en worden gebruikt om allianties te smeden. In feite zijn ze het persoonlijk bezit van vader, broers, ooms en grootvaders. Daarom worden ze onderdrukt, en juist die onderdrukking is in haar ogen het grootste obstakel voor de integratie en ontwikkeling van moslimgemeenschappen in het Westen. Daarnaast wijst ze erop dat veel nieuwkomers niet met geld om kunnen. Tegelijk groeit er bij autochtonen ongenoegen over de immigratie door de indruk dat nieuwkomers misbruik maken van het sociaal systeem. Maar Ayaan keert zich in deze kwestie in twee cruciale zinnen frontaal tegen extreemrechtse politici die haar zouden willen recupereren voor hun bedenkelijke agenda's. 'Ik ben geen voorstander van immigranten en hun kinderen het land uit te zetten, zoals sommige populistische politici beweren. Ik beveel westerse samenlevingen ook niet aan hun grenzen te sluiten of helemaal te stoppen met sociale voorzieningen', schrijft ze. Beter is het om arme migranten aan te moedigen 'nieuwe opvattingen en zienswijzen te leren die hen in staat zullen stellen armoede achter zich te laten'. Ten slotte heeft ze over het vele geweld dat binnen de moslimwereld gebruikt wordt, zowel thuis door vaders als door onderwijzers op school. 'De islam is niet alleen een geloof, het is een manier van leven, een gewelddadige manier van leven', schrijft Ayaan, waarbij ze wijst op het enorme Arabisch-islamitische antisemitisme.

Verlichtingsproject

Wat moet er dan gebeuren? Ayaan pleit regelrecht voor een Verlichtingsproject voor de islam waarin het kritisch denken centraal staat en het individu controle over zijn of haar eigen leven krijgt. In die zin is ze het niet eens met de stelling dat alle culturen gelijkwaardig zijn. Culturen waarin vrouwen gelijke rechten hebben, zijn gewoon beter dan culturen waarin vrouwen onderdrukt worden. Daarom moeten liberalen een bescha-

vingscampagne voeren door 'mensen te informeren en te scholen, en vrijheid, in de geest van de Verlichting, voor iedereen aantrekkelijk te maken', zegt Ayaan. Waarbij ze de harde conclusie trekt dat de islam in feite 'onverenigbaar (is) met de principes van vrijheid die de kern van het Verlichtingsdenken vormen'. Ze roept op om niet langer te aanvaarden dat moslims zoals Salman Rushie, Taslima Nasreen, Irshad Manji en Wafa Sultan bedreigd worden omdat ze kritiek uitoefenden op de islam. Ze bespreekt de gruwelijke praktijk van de eremoorden waar jaarlijks minstens 5.000 vrouwen het slachtoffer van worden (niet alleen in de islam, maar ook bij sikhs en Koerden). En ze wijst met een beschuldigende vinger naar de westerse feministen die daarover zwijgen. 'Als feminisme nog iets wil betekenen, moeten vrouwen met macht hun energie steken in het helpen van vrouwen en meisjes die kampen met de pijn van genitale verminking, die het gevaar lopen te worden vermoord (...) die als slaven worden behandeld, die worden gestigmatiseerd, verminkt en verhandeld zonder dat er naar hun wensen wordt geluisterd'.

Gelijkwaardigheid

Waarna ze oproept tot een wereldwijde campagne 'tegen de waarden

die dit soort misdaden toestaat'. Want als we dit niet doen dan laten we de kernwaarden in de steek die aan de basis liggen van de westerse samenleving: de gelijkwaardigheid van elke mens, de vrijheid van meningsuiting, de scheiding van kerk en staat en het recht op zelfbeschikking. Hoe belangrijk het probleem is blijkt uit de situatie van miljoenen vrouwen in landen als Saoedi-Arabië, Iran, Irak, Pakistan, Afghanistan, Somalië, Egypte, enzovoort, maar ook van vrouwen in de moslimgemeenschappen in onze eigen contreien. Voor die campagne steekt ze als atheïste merkwaardig genoeg de hand uit naar de westerse christelijke kerken die ze oproept om mee te helpen om onze kernwaarden te verdedigen. 'Een confrontatie van het westerse en het islamitische waardesysteem is niet te vermijden', schrijft Ayaan, sterker nog, de botsing is al volop bezig. Het is fout te denken dat moslims die de westerse waarden van vrijheid en verdraagzaamheid hier leren kennen automatisch de moderniteit accepteren. Het is ook nodig hen te laten inzien dat de vreedzame geestelijke leider Jezus te verkiezen is boven een boosaardige Mohammed, aldus Ayaan. Deze visie overtuigt niet. Ze schrijft zelf over de opmars van Amerikaanse christelijke nationalistes die evenzeer vijandig staan tegenover

wetenschap (zoals de evolutietheorie) en abortus, en die Bijbelse bepalingen in de wetgeving bepleiten. De parallellen met radicale moslims zijn hier duidelijk, en er schuilt ook een gevaar. 'Christenen en moslims zijn meer aan elkaar verwant dan aan de seculiere wereld. Op een dag zullen ze zich verenigen en de waardigheid van de mens uit hem knippen zoals je een tube tandpasta leeg knijpt', aldus de Nederlandse schrijver Guus Kuijer. De juiste weg lijkt me die naar een 'universele seculiere moraal' als grondslag voor een harmonieus samenleven van mensen met diverse religieuze en levensbeschouwelijke overtuigingen.

Ongeboren dochter

Maar misschien is dat al te utopisch, en beseft Ayaan beter dan wie ook de kracht van tradities en zoekt ze naar 'verlichte' medestanders, gelovigen en niet-gelovigen die wereldwijd een nieuw Verlichtingsproces op gang kunnen trekken, of minstens een dam kunnen opwerpen tegen het obscurantisme van radicale geloofsovertuigingen. In haar brief aan haar ongeboren dochter geeft ze alvast aan hoe zij haar kinderen zou opvoeden. Door ze via het onderwijs kennis door te geven, door hen alle mogelijkheden te geven om te leren, door hen op te voeden tot vrije en zelfbewuste burgers die uiteindelijk zelf hun prioriteiten zullen bepalen. En heel belangrijk: ook het besef dat je de vrijheden die je bezit niet alleen voor jezelf moet behouden, 'maar ook dat je die vrijheden moet delen met mensen die ze niet hebben'. Waarmee Ayaan al die zelfverkleerde progressieven die vanuit hun cultuurrelativisme en politiek opportunisme tal van vormen van vrouwenonderdrukking wegmoffelen of goedpraten, een verdiende draai om de oren geeft.

DIRK VERHOFSTADT

**(*) AYAAN HIRSI ALI, Nomade.
Uitg. Veen, L.J., 2010; 304 blz.;
19,90 euro.**

Bron: www.liberales.be

De Gentse moraalfilosoof Etienne Vermeersch pleit in een studie voor een algemeen hoofddoekenverbod in openbare scholen en in bepaalde ambten in openbare besturen. Vermeersch analyseert in een document van 29 pagina's de argumenten van het hoofddoekendebat. Indien iedereen vermijdt om zijn wereldbeschouwing aan de grote klok te hangen, is een meer vreedevolle maatschappij mogelijk, stelt hij.

Het hoofddoekendebat in België

De brede benadering van Vermeersch

De emeritus-professor van de Universiteit Gent komt terug op het hoofddoekendebat, dat vorig jaar losbarstte naar aanleiding van het verbod in enkele Antwerpse scholen.

Etienne Vermeersch: "Dit vrij uitvoerige betoog was noodzakelijk om de diverse aspecten van deze problematiek vanuit verschillende oogpunten te belichten. Het was ook gewenst een antwoord te bieden op allerlei argumentaties die hierover in de media verschenen. In deel 1 tonen we aan dat de uitbreiding van de godsdienstvrijheid tot het onderhouden van alle voorschriften, in verband met de islam problemen kan stellen, omdat die godsdienst zeer brede toepassingen heeft op talloze gebieden van het maatschappelijk leven. Ook de 56 lidstaten van de OIC onderschrijven deze stelling, aangezien zij de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens ondergeschikt maken aan de Shari'ah. (...) Ook in verband met de hoofddoek is een simpele verwijzing naar de godsdienstvrijheid dus niet evident.

Uit de bespreking in deel 2 blijkt dat er, behalve het bedekken van de schaamstreek en de borsten geen duidelijk voorschrift over kleding in de koran te vinden is. Ook de interpretaties van de traditionele korangeleerden en de plaatselijke gebruiken, bevestigen door hun diversiteit deze stelling. Bij afwezigheid van een ondubbelzinnig voorschrift kan men onmogelijk tot een inbreuk op de godsdienstvrijheid besluiten. Wel wijst de recente verspreiding van de al Amira hidjab op een fundamentalistische interpretatie van een (overigens fictieve) islamtraditie.

Het deel 3, dat binnen de huidige discussies nauwelijks aan de orde kwam, wijst erop dat onze maatschappij sinds de jaren '60 geëvolueerd is naar een pacificatie door secularisering. Men vermijdt

het, binnen het beroepsleven, in de openbare scholen en veelal ook in de publieke ruimte, medemensen ongevraagd met de eigen wereldbeschouwing te confronteren zeker als dit op een opvallende wijze gebeurt. De verspreiding van de al Amira hidjab is onder internationale fundamentalistische invloed ontstaan en heeft deze pacificerende tendens doorbroken. Het opnieuw publiek manifesteren van allerlei wereldbeschouwelijke en politieke opvattingen kan het verder evolueren naar een vreedzame maatschappij in het gedrang brengen. Deze ontwikkeling ligt aan de grondslag van de huidige conflicten. Het is echter niet wenselijk dit door een algemene wet betreffende de openbare ruimte te beteugelen behalve in het geval van de burqa en niqab.

In deel 4. brengen we een gedetailleerde analyse van nagenoeg alle argumenten pro en contra het hoofddoekenverbod in scholen voor minderjarigen. We bespreken in het bijzonder enkele standpunten die door prominenten werden onderschreven. Het besluit is dat er geen enkele solide argumentatie bestaat tegen de algemene beslissingen van schoolnetten om een hoofddoekenverbod in te voeren

Mensenrechten

Deze tekst is geschreven door iemand die al jaren de islam bestudeert en die de hoop blijft koesteren dat een vreedzame islam, die de mensenrechten in hun totaliteit respecteert, mogelijk is zeker in Europa. Zolang salafistische en andere fundamentalistische stromingen in het godsdienstonderwijs en bij een aantal imams de overhand hebben, wordt dat een ijdele hoop. Nochtans zijn er in het verleden strekkingen geweest die als aanloop tot een moderne islam kunnen gelden. Centraal staat daarin de Mu'tazila beweging die het geschapen karakter van de koran beklemtoonde (vooral 8ste -9 de eeuw). Die visie biedt de mogelijkheid tot een moderne, wetenschappelijke benadering van de gewijde teksten. Ook het bestuderen van de grote Arabische filosofen, en in het bijzonder Ibn Rusd (Averroës) kan tot de vernieuwing bijdragen. Momenteel werd of wordt aan die weg getimmerd door mensen zoals Mohammed Arkoun, Malek Chebel, Faslr Rahman, Nasr Hamid Abû Zayd, Abdelmajid Charfi, Farid Esack, Rachid Benzine, enz.

Het streven van deze moedige denkers (denk aan het lot van Abû Zaid, in 1995 apostaat verklaard en sindsdien vogelvrij) wordt doorkruist door de fundamentalistische strijd voor de verspreiding van de hidjab en de hiermee verwante traditionele thema's. Toch ligt in de progressieve wijze van benaderen van de koran en de sunna de kans om een vreedevol samenleven van christenen, moslims en ongelovigen mogelijk te maken. Zal een verlichte islam het halen, of heeft het fundamentalisme de toekomst voor zich? Het zal voor een deel afhangen van de vraag aan welke kant de Europese intellectuelen en politici zich zullen scharen.

www.etiennevermeersch.be

Stijveboordengeluk

Nederland moet naar de stembus op 9 juni, gestruikeld over Uruzgan.

En plots staat iedereen te drummen om niet aan politiek te moeten doen.

Eerst bedankte Agnes Kant van de Socialistische Partij voor de eer. Na de gemeenteraadsverkiezingen was de SP verschrompeld tot een schim van wel-
eer, toen Marijnissen nog alle registers opentrok – en zich daarna terugtrok. “Effe dimmen” past hij ook op zichzelf toe. Dan gaf Hans Van Mierlo, stichter, bezieler, en gezicht van D’66 voorgoed de geest. In dezelfde week bedankte Wouter Bos voor de eer om de nieuwe minister-president van Nederland te worden, in de veronderstelling dat de PvdA inderdaad de grootste wordt. Een

Hans Van Mierlo

Jan-Peter Balkenende

meesterzet onder het mom van gezins-aandacht. Want nu wordt de kiesstrijd herleid tot een strijd tussen goed en kwaad, van groothartigheid tegen benepenheid, rekkelijken tegen verkramp-ten: Job Cohen, de immens populaire burgemeester van Amsterdam kon zich een geslepen tegenstander voorstellen dan Geert Wilders.

Sleet op Balkenende

De operatie is al geslaagd, het nu regerende CDA en de kleine coalitie-partner van André Rouvoet, de ChristenUnie, zijn uit het debat geweerd. In de sleep neemt Cohen ook de VVD van Rutte mee. Die blijft. Verbazingwekkend is dat Jan-Peter Balkenende niét opstapt, er zit nochtans sleet op zijn beleid, en zijn houdbaarheidsdatum lijkt overschreden. Maar misschien móet Balkenende wel blijven, nu Camiel Eurlings, de dauphin, net als Bos zijn kinderen laat voorgaan op ambitie. Of is het uit vrees? Zijn paradepaardje op Verkeer en Waterstaat, de kilometerhef-fing, dreigt in een zompig moeras te verzinken.

In De Standaard maakte Steven De Foer een glasheldere maar gekleurde analyse van het Nederlandse huishouden. Wat me bijblijft is zijn boutade: “Als Nederlandse politici literaire jury’s voorzitten, hebben ze die boeken ook echt gelezen”. Dat zegt alles over de arbeidsmoraal, maar niets over hun po-litieke flair. Het mag dan nog waar zijn dat er weinig cultuurbevlogen verkoze-nen des volks in België rondlopen, het afdoen met Jos Geysels (Groen, Boek. be) en Willy Claes (SP.a, pianoconcer-ten) is niet meer dan goedkoop para-deren op de bühne. Ik twijfel misschien aan de kunstzinnige onderlegdheid of het oenologisch vernuft van zondags-schilders als Mark Eyskens en Rik

Daems, maar dat ze kunnen schrijven staat buiten kijf. Dat gold en geldt nog meer voor Lucien Outers, maar ook voor pakweg Guy Verhofstadt, Bart Staes, Pierre Harmel, Leo Tindemans, Koen Dillen, Bart De Wever, en ik kan nog makkelijk een rijtje opnoemen. Zij hebben geen Connie Palmes nodig om, zoals Van Mierlo, hun kunstmin volledi-ger te maken.

Meer dan façade

De Nederlandse Tweede Kamer oogt helemaal niet kunstzinniger dan het parlement bij ons. Het wékt die indruk, zeker, maar zoals wel vaker het geval is, is het zelden meer dan façade. Het is minder diep geworteld, en dat heeft alles vandoen met de vrijblijvendheid van het politiek bestel. Willen of niet, Nederland staat op de drempel waar Oostenrijk en Denemarken al zijn overgestapt. Den Haag zal eerder een coalitieregering met een populistisch-rechtse partij meemaken (Verdonk of Wilders) dan Brussel. Nederland is afgegleden naar de staat van een Wei-marrepubliek, waar de (te verwachten) goede uitslag van de traditionele socia-listen een beangstigende versnippering, verkleuring, en verharding van het kiesveld moet toedekken.

En dat is dan weer het logische gevolg van de betrekkelijke onmacht die verko-zenen in Nederland ten deel valt. Bur-gemeesters zijn ambtenaren, benoemd door de koningin. Provinciegouverneurs heten niet toevallig “commissaris van de koningin”. De regering is alleen in naam door de koningin benoemd. Toch heeft zij nauwelijks greep op de staatsinrichting: dat gebeurt door het geoliede ambtenarenapparaat. “Ook de toppoliticus is een passant in dienst van het land”, schrijft De Foer. Dienst-

betoon en minnelijke regelingen komen nauwelijks voor, de wetstoepassing gebeurt in Nederland betrouwbaarder, zakelijker, maar vooral ook hartelozter. Op maat gesneden van regenten, voor wie het orderboek belangrijker is dan solidariteit. Een onthechte, of verdoofde, ambtenarij leidt tot boekhoudkundige wetten, zoals in het Babylonië van Hammoerabi, en die krijgen voorrang op de maatschappelijke samenhang. Met als nefast gevolg dat een samenleving door snelle ontwikkelingen (ontkerkelijking, provo, seksuele ontvoogding, dekolonisering, ongebreidelde inwijking, europeanisering) zienderogen maar onstuitbaar verkrumelt.

Nederland gaat daardoor lijden aan neutralitis, betweterig en knellend vasthouden aan de regels van het bestel. Administratieve regels, die de voor vrijheid gehouden gemeenschapszin beroven van haar spontane kern. Van de weeromstuit sluit men zich opnieuw aan in kleine, gesloten en besloten groepen, waar de moraalriders en de dominees en de waarzeggers en de

“Nederland lijdt aan neutralitis, betweterig en knellend vasthouden aan de regels van het bestel.”

imams hun bekrompenheid tot heilsleer verheffen. De terugkeer naar de Middeleeuwen wordt zichtbaar. Nederland bestaat uit gemeentenaren en avonturiers, en heeft geen hecht middenveld meer. Het wil zee zijn, maar heeft zichzelf met strekdammen afgesloten. Niet de middenstand, maar de bureaucratie bestiert het land.

Hans Van Mierlo heeft er op het juiste ogenblik de stekker uitgetrokken. Heel zijn erfenis van opengegooide ramen en frisse windstromen zit weer gekooid in een donkere kamer. De nieuwe regering zal het opmonterende vooruitgangsgeloof (en de woede-uitbarstingen) van Den Uyl ontbereren. De nieuwe regering zal de economische soepelheid van Hans Wiegel missen. De nieuwe regering zal een bureaucratisch uitstulpsel worden van de machtige,

want anonieme administratie. Wouter Bos was daarvan icoon én desem: eerst bij Shell, dan met ING. Multatuli's koffieveilingen zijn nog altijd niet afgesloten.

Dat is de grote vrees die Nederland moet koesteren. Wegzakken in zijn eigen wakken. Zinken op zijn eigen, vermeld onderstel. Het wordt geen pretje straks minister-president te zijn van wat hooguit een beschimmeld kabinet kan worden.

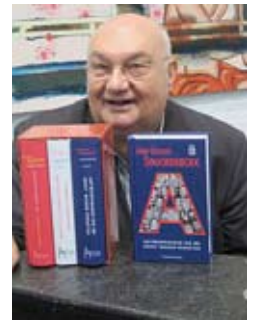
Lukas De Vos

Wouter Bos verlaat de Nederlandse politiek.

Liberalen om nooit te vergeten

De bekende publicist en auteur Freddy Michiels heeft zonet onder de titel 'Antwerpenaren die we nooit mogen vergeten' het derde deel afgerond van de trilogie 'Het Groot Sinjorenboek'. Dit derde en interessantste deel schetst vanaf de 16de eeuw het leven van Antwerpse kunstenaars, politici, industriëlen, zakenmensen, sportlieden...

Jan Frans Willems krijgt aardig wat plaatsruimte. Jan van Rijswijck, de eerste liberale burgemeester van Antwerpen (van 1893 tot 1906), krijgt anderhalve pagina en twee foto's.

Minder bekend (en al in de 20ste eeuw) zijn Frans Biront, een Berchemse handelaar en stichter van de liberale partij in Berchem, of Adolf Dumont die 25 jaar lang in de Antwerpse provincieraad zetelde als liberaal politicus. In dat lijstje past ook Louis Franck, liberaal volksvertegenwoordiger die samen met Paul Segers al in 1910 een wetsvoorstel indiende voor de vernederlandsing van het middelbaar onderwijs in Vlaanderen. Een markante figuur is verder Flor Burton, stichter en beheerder van het liberale en vrijzinnige dagblad 'De Nieuwe Gazet'.

De gouden jaren zestig

Michiels deelt zijn naslagwerk verder in 'de gouden jaren zestig, met o.m. een bijdrage over de onfortuinlijke Ward Beysen, vrijmetselaar bij de loge De Geuzen, provincieraadslid, volksvertegenwoordiger, fractieleider en Vlaams minister. Beysen, ooit bestempeld als de 'kroonprins van Frans Grootjans' verdween in de massa als Europees parlamentslid ("zodra zijn relatie met de liberale partij verzuurde, daalde ook het humeur van de politicus tot onder het vriespunt". In 2003 begon hij met een eigen beweging (volgens hemzelf geen partij) onder de naam Liberaal Appèl. Het werd geen groot succes ("hij voelde zich verweesd en in de steek gelaten"). Hij verbaasde vriend en vijand door in 2005 uit het leven te stappen. Jacky Buchman krijgt de lof die hij verdient ("...Kapellen, gemeente waar hij vele jaren ook een zeer populaire burgemeester is geweest...Voor zijn 75ste verjaardag organiseerden zijn familie, vrienden en politieke vrienden een verrassingsfeestje waarvoor Karel De Gucht speciaal vanuit Amerika overgevlogen kwam..."). Ex-VLD'er Hugo Coveliers krijgt vooral zijn beruchte one liners ("Na ruzie en niet mis te verstane insinuaties aan het adres van Karel De Gucht "die is niet beter dan een Albanese maffiabaas").

Groot staatsman

Frans Grootjans wordt terecht "een groot liberaal staatsman" genoemd en voor het nog niet zou weten: "het Liberaal Archief publiceerde over Frans Grootjans een huldeboek onder de titel Terugblik in zorg en hoop met hierin redevoerin-

gen, interpellaties, interviews en andere teksten van zijn hand.

Ook over ex-provinciegouverneur Andries Kinsbergen zwaait Michiels de loftrumpet ("Hij heeft de provincie strikt geleid, had veel oog voor de gehandicapten in onze maatschappij"). Baron Albert Lilar "trad zeer tolerant op in de repressiejaren na WO II en onder zijn ministerschap werden geen doodstraffen uitgevoerd want hij weigerde zijn handtekening te plaatsen".

Provinciegouverneur Camille Paulus "zal de geschiedenis ingaan als de geestelijke vader van het Masterplan Antwerpen en de Oosterweelverbinding, de uitdieping van de Westerschelde en de IJzeren Rijn".

Baron Karel Poma die op 14 maart jl. negentig werd wordt "een bekend vrijmetselaar" genoemd, "en hierover boeken publiceerde". De accuraatheid van Michiels werk blijkt uit de vermelding "In 2009 ontving Poma de tweejaarlijkse prijs Vrijzinnig Humanisme, die wordt uitgereikt aan een persoon of organisatie die getuigt van een consequent volgehouden vrijzinnig humanistische levenshouding".

Andere vermelde liberalen zijn Dirk Sterckx, Ludo Van Campenhout, Marc Van den Abeele en Dirk Van Mechelen. Lees- en ontspanningsplezier gewaarborgd, nog versterkt door 250 foto's, vaak in kleur.

John RIJPENS

Freddy MICHIELS, Het Groot Sinjorenboek. Deel 3; Antwerpenaren die we nooit mogen vergeten. Uitg. Artus Uitgevers, 2009; 608 blz.; 29,25 euro.

Het goedkeuren van de euthanasiewet in 2002 onder de paarsgroene regering van Guy Verhofstadt zorgde, in tegenstelling tot de abortuswet, voor minder problemen om de koninklijke handtekening vast te krijgen. Maar dit ging toch niet zonder slag of stoot, zo blijkt uit een artikelenreeks die De Standaard publiceerde over de macht van de Kroon in België.

Albert ondertekende euthanasiewet uiteindelijk toch

Toen Albert zijn overleden broer Boudewijn opvolgde, lag een wetsvoorstel over euthanasie klaar in het parlement. Vroeg of laat zou dat wetsvoorstel ter ondertekening aan de Koning worden voorgelegd. Albert drukte al snel zijn bezorgdheid uit en gevreesd werd dat zich een constitutionele crisis zou voordoen zoals bij de abortuswet die Boudewijn weigerde te ondertekenen. Toenmalig premier Dehaene dokterde een voorstel uit om dit in dit toekomst te vermijden. De Koning zou de mogelijkheid krijgen om zich van bepaalde wetten die hij niet in overeenstemming kon brengen met zijn geweten, niet te ondertekenen. Dehaene legde dit voorstel aan alle partijen, ook deze uit de oppositie voor. Maar zijn plan lekte door toedoen van toenmalig De Standaard-journalist Pol Van Den Driessche, nu CD&V-senator, uit en alles werd afgeblazen.

Met het aantreden van de Paars-Groene regering van Verhofstadt in juli 1999, een regering zonder de christendemocraten, kwam het wetsvoorstel over euthanasie opnieuw op de propen. Bedoeling was om euthanasie uit het strafrecht te halen. Albert drukte meteen zijn bezorgdheid uit. Een toenmalig regeringslid mocht tijdens een audiëntie toen vernemen dat de Koning niet echt voor was. Albert werd echter meteen duidelijk gemaakt dat een herhaling het weigeren van het ondertekenen van een wet, zoals bij de abortuswet, uitgesloten was. De Koning kreeg onomwonden het signaal dat indien dit toch gebeurde, het voortbestaan van de monarchie in België op het spel zou komen te staan.

“Koning zou geen spijt hebben dat hij de wet toch ondertekende”

Albert besliste uiteindelijk om de euthanasiewet toch te ondertekenen. In de marge van dit gegeven had de Koning het ook moeilijk om Roger Lallemand, de senator die samen met Lucienne Herman-Michielsens de abortuswet had geschreven, tot minister van Staat te benoemen. Guy Verhofstadt zelf, die door de jaren heen een vriendschappelijke relatie met Lallemand had opgebouwd, kreeg de Koning uiteindelijk toch over de streep. Uren moest op de Koning worden ingeprikt. Er kwam zelfs een uitstekende schotel met Italiaanse charcuterie aan te pas.

In mei 2002 kreeg de euthanasiewet groen licht en ondertekende de Koning de wet die voor een mijlpaal zorgde in de ethische kwesties in ons land. Naar verluidt heeft de Koning er geen spijt van dat hij de wet toch ondertekende.

Het wetsvoorstel van Philippe Mahoux, Jeannine Leduc, Philippe Monfils en Myriam Vanlerberghe, Marie Nagy en Jacinta De Roeck werd op 16 mei 2002 door een paarsgroene meerderheid in de Kamer goedgekeurd met 86 stemmen voor, 51 stemmen tegen en 10 onthoudingen. De leiding van de Waalse liberalen verbood hierbij haar fractie volgens het eigen geweten te stemmen, zoals het in dit soort ethische kwesties gebruikelijk is. Op 28 mei 2002 werd de wet door Koning Albert II bekrachtigd. In de Senaat werd het wetsontwerp eerder al goedgekeurd op 25 oktober 2001 met 44 stemmen voor, 23 tegen en 2 onthoudingen. De CD&V en het Vlaams Belang stemden samen met drie Franstalige liberalen (Olivier de Clippele en Christine Cornet d'Elzuis van de PRL en Nathalie de t'Serclaes van het MCC) tegen. Een andere PRL'er (Alain Destexhe) en Paul Galand van Ecolo onthielden zich. Hiermee werd België na Nederland het tweede land ter wereld met een euthanasiewet die euthanasie onder bepaalde voorwaarden depenaliseert.

B.C.

“ No taxation without representation ”

In het weekend van 28 februari 2010 verklaarde de Brusselse burgemeester Freddy Thielemans (PS) dat de pendelaars die in Brussel werken en dus hier hun “inkomsten” verdienen, ook een deel van hun belastingen in Brussel zouden moeten betalen. Brussel draait immers op voor de vele kosten van infrastructuur en onthaal van de pendelaars, maar krijgt daarvoor zagezegd geen return...

Deze nogal egoïstische en goedkope uitspraak van burgemeester Thielemans is op zijn minst gezegd schokkend. Ik zou even opportuun kunnen antwoorden met de vraag of Thielemans en de PS dan bereid zijn deze pendelaars een gedeeltelijk stemrecht te verlenen voor de gemeenteraads- en de gewestverkiezingen, verwijzend naar het historisch principe in mijn titel. Natuurlijk wil hij dat niet.

Extra middelen

Het erge is echter dat de PS (en dat geldt ook voor een aantal andere Franstaligen o.m. het FDF) doet alsof Brussel niet leeft dankzij de rest van het land. Niet alleen krijgt Brussel extra financiële middelen om de functie van hoofdstad te vervullen. Brussel haalt heel wat rechtstreekse en onrechtstreekse belastingen uit de vele economische en sociale activiteiten die binnen het Brussels Gewest leven, dankzij

de honderdduizenden pendelaars, bezoekers, gebruikers, consumenten enzovoort. Het Brussels Gewest huisvest, naast Europese, federale en gemeenschapsministeries en administraties, 3 universitaire en tientallen andere grote ziekenhuizen, tientallen universiteiten en hogescholen, tientallen theaters, grote cinemacomplexen, het grootste tentoonstellingspark van het land, grote winkelcentra, honderden horecazaken, honderden grote bedrijven, duizenden kmo's, grote sportclubs en sportcomplexen, enzovoort. Al deze instellingen dragen bij tot de tewerkstelling van de Brusselaars en tot het spijzen van de belastinginkomsten van Brussel. En wat het probleem van de algemene onderfinanciering van het Brussels Gewest betreft; het zijn de andere deelgebieden en de federale staat die hier op een correcte wijze voor de leefbaarheid van hun hoofdstad moeten zorgen.

Correct onthaal

Maar de liefde kan niet enkel van één kant komen. Reden dus om “vriendelijker” en “correcter” om te gaan met de vele honderdduizenden Vlamingen en Walen die dagelijks in Brussel komen werken of er om één of andere reden op bezoek komen.

Dat betekent onder meer ze in hun taal onthalen, ze ook zoveel mogelijk praktisch helpen. Het betekent ook dat de Brusselse overheden het leven en functioneren van al die instellingen en bedrijven binnen Brussel moet comfortabel houden. Anders gaan deze zich meer en meer “buiten Brussel” verplaatsen.... Dan moet Thielemans niet enkel meer hopen op inkomsten van belastingen van pendelaars, hij zal zelfs bij de Brusselaars en de Brusselse instellingen op geen belastingen meer kunnen rekenen.

